

SYN (prosinec 2017)

Najednou jsem si byl jistej, že odteď začíná moje správná cesta. Ta tisícovka se v kapse zimní bundy jen tak sama nevykouzlila. Ani po všech mejch průserech se na mě rodina nevykašlala. Bylo na čase začít úplně od nuly. Teda spíš hluboko pod nulou. Bylo mi jasný, že to zkraje asi nebude úplně snadný, že určitě ještě párkrát spadnu na hubu, ale ve „sněhu“ už rypákem rejt nehodlám.

Ve vlaku jsem měl dost času přemejšlet. Kde bude nejlepší začít? Rodiny už jsem se navotavoval dost. Zvažoval jsem další „pobyt“ v léčebně pro feťáky, ale nějak mně byla tahle varianta hodně proti srsti. Někteřejm lidem to asi může pomoct, ale pro mě by to nebyla správná volba.

Nakonec jsem z nádraží zamířil do kláštera poblíž mýho rodiště, zabušil na dveře a u vykuleného děduly v černejch hadrech zaškemral o přespání. Překvapivě mě neposlal do háje. Po zapsání do ubytovací knihy mě zaved' do malýho pokojíku v prvním patře a ukázal mi, kde ho najdu, kdybych něco potřeboval. Atmosféra kláštera byla celkem OK. Ze všeho dejchalo takový zvláštní duchovno. Všude čistě naklizeno, ve vzduchu se nesla vůně kadidla. Nad postelí s tlustou peřinou visel masivní kříž a na chodbách obrázky svatejch.

Bydlení ve skromný komůrce bylo sice ultra levný, ale ne úplně zadarmo. Věděl jsem, že mi zbejvající peníze vystačí jen na pár nocí, takže bylo potřeba co nejrychlejc najít práci. Jenže, kdo zaměstná člověka s obrovskejma dluhama a pověstí nenapravitelnýho feťáka? Hned při prvním pokusu jsem narazil. Nakráčel jsem do nejbližší zaplivaný fabriky, kde se dělaly dvanáctky u pásu. Věděl jsem, že maj' velkej problém sehnat lidi, protože z tý jednotvárný práce musí časem každýmu hrábnout. Jenže když jsem kápnul božskou a vyklopil na pohovoru, že mám exekuce, poslali mě do háje, protože se zadluženejma lidma prej má jejich účetní zbytečně moc práce. Kecy v kleci.

Když už mi prachy fakt došly, zašel jsem za tím správcem ubytovny a na rovinu jsem mu vyklopil, jak na tom jsem a že nemám kam jít. Nabídl mi, že když budu ochotnej přiložit ruku k dílu a vypomocť jim s chodem baráku, tak mě tam ještě nějakou dobu nechaj' bydlet bez placení. Čtrnáct

dnů jsem sekal latinu a dělal, cokoliv mi řekli. Šušoval jsem pokoje, umejval hajzly, štípal dříví, a občas dokonce pomáhal v kuchyni, takže mi dali i najíst.

Ježte jednou v noci jsem nemoh' spát, tak jsem bloumal po chodbách a z ničeho nic mě napadla totální kokotina. Ze srandy jsem na všech stěnách pootáčel kříže vzhůru nohama. Když to dědek ráno zjistil, oznámil mi, že hned po Vánocích si sbalím saky paky a potáhnu o dům dál. Takový rouhání prej v božím domě nemůže trpět. Černoprdelníci očividně nemaj' žádnej smysl pro humor.

SYN (leden 2018)

Tak mě z toho kláštera fakt vyhodili. Hned druhýho ledna ráno mi na dveře zabušil správce a řek' mi, že mám šedesát minut, abych vyklidil pokoj a vypad'. Jak jsem si házel věci do báglu, došlo mi, že za ty tři tejdny, co jsem tu bydlel, jsem ani jednou neměl skutečnej absták. Nezapírám, že jsem měl sem tam chuť poslat do nosní dírky trochu bílýho prášku, ale jak mě ty „boží služebníci“ od rána do večera furt honili, abych něco dělal, tak jsem vždycky to nutkání dokázal zahnat, nebo spíš odložit na pozdějc. Jako by mně v tom klášteře nějaký kouzlo posilovalo vůli. Venku to bude mnohem těžší.

Po noci prochozený po malým městě jsem byl úplně vyřízenej. Tonoucí se stébla chytá a já fakt už nevěděl, na koho se obrátit. Jediněj kontakt, kterej jsem měl po ruce, byl na Petra, se kterým jsem svýho času profetoval majlant. Když mě uviděl ve dveřích, úplně se mu rozzářily oči. Hned jsem ho usadil, že za ním nejdu kvůli fetu, ale že jdu pro radu. Jeho nadšení rychle opadlo, ale nevyhnal mě. Protáh' mě barákem do garáže a nabídnul mi vychlazenýho lahváče.

Z Petra brzy vypadlo, že už taky nějakou dobu abstinuje, ale na rozdíl ode mě ne úplně dobrovolně. Dohnaly ho dluhy a na perník už mu prostě nezbejvaj' prachy. Ačkoliv byl vždycky šikovnej řemeslník a slušně vydělá-

val, manželka ho držela zkrátka a zkásla ho o všechny lováky, hned jak je vydělal. Nechal si to líbit, protože hrozilo, že jim exekutoři seberou barák, a to už bylo i na Petra moc.

Řek' mi, že o žádný práci pro mě teď neví, ale kdyby na něco narazil, tak se určitě ozve. Když jsme každé ztrestali pět pivsonů, začal jsem obhlížet jeho garáž a nenapadlo mě nic lepšího, než že vytáhnou vyvětrat jeho starej kozí dech. Řidičák mi sebrali, ale kdo by kontroloval papíry člověku na babetě. Petr se šklebil, ať nedělám kraviny, ale já už měl trochu v hlavě a nedal jsem si říct. Otevřel jsem vrata garáže, nakopnul motor a vyrazil na okružní jízdu.

Neujel jsem ani kilometr a už se za mnou rozbíhaly policejní majáčky. Ať mi nikdo netvrdí, že je na mě neposlal někdo ze sousedů. Sice jsem neměl přílbu a jel trochu rychlejc, než bych měl, ale přece by fízlové jen tak nestavěli člověka na kozím dechu. Měl jsem sto chutí se jim pokusit ujet, ale bylo mi jasný, že moje dvě koňský síly nemůžou s jejich oktávkou soupeřit. Poslušně jsem teda zastavil u krajnice a čekal na jejich ortel.

Když zjistili, že nemám papíry, dali mi dejchnout. Alkoholtester ukázal jeden a půl promile – a už jsem se vez'. Projeli moje jméno systémem, a hned jak jim počítač vyplivnul všechny moje „hříšky“, nasadili mi pouta, narvali mě na zadní sedačku auta a jeli jsme na služebnu. Ti policajti byli takový dvě mladý ucha, mlíko jim ještě teklo po bradě. Napadlo mě, že kdybych se zabejčil, tak bych jim určitě zdrhнул. Ale k čemu by to bylo dobrý, když už věděli, s kým maj' tu čest.

Na stanici mě „kluci“ předvedli svému „náčelníkovi“, u kterého bylo hned jasný, že na moje vtípky není zvědavěj. Když jsem se mu pokusil po dobrým vysvětlit, že uznávám, že to ode mě byla zbytečná klukovina a že příště už si dám bacha, chlapík se jen ušklíb' a nařídil svejm poskokům, ať mě nechaj' vystřízlivět v cele předběžnýho zadržení.

V tu chvíli ve mně bouchly saze, a kdybych neměl na rukách klepeta, tak jim tam z toho udělám kůlničku na dříví. Takhle jsem byl ale v oslabení a „mlíčníáci“ mě po chvíli do podzemní místnosti s kovovejma dveřma přece jen dotáhli. Byli určitě posraný strachy, protože nejdřív zamknuli, a pak otevřeli malý okýnko, kterým se podává jídlo, a poručili mi, abych tam prostrčil ruce, aby mi mohli odemknout náramky.

Když jsem osaměl, zjistil jsem, že jsem v kobce o rozměrech maximálně patnáct čtverečních metrů. U stropu bylo nízký zamřížovaný okno a pod ním kovová postel napevno přibetonovaná k podlaze. V jednom rohu bylo kovový umývadlo a v druhým nerezovej hajzl bez prkýnka. Jinak nikde nic. Po chvíli jsem si všim', že nade dveřma na mě zírá čočka bezpečnostní kamery. Bez váhání jsem sundal mikinu a přehodil ji přes ten slídivej objektiv.

Během pár minut už mi některej z týpků bušil na dveře a řval, ať ten hadr okamžitě z kamery sundám. Když jsem odpověděl, že mám rád svoje soukromí, zahulákal, že dokud mě neuvidí na kameře, tak mám zapomenout na jakýkoliv jídlo. Kopal jsem do masivního kovu a ječel, ať si to žrádlo strčí do prdele, že já mám svoji hrdost, ale vztek mě brzy přešel. Hlavně když jsem zjistil, že mi vypnuli topení a teplota na cele začala pekelně rychle klesat.

Ačkoliv jsem celý odpoledne pochodoval sem tam, byla mi čím dál větší kosa. Když zapadlo slunko a uvnitř zavládlo šero, už jsem to nevydržel, vyškrábal se ke kameře a mikinu na sebe zase navlík'. Během patnácti minut se radiátor zase začal pomalu zahřevat a po půlhodině mi okýnkem ve dveřích podali studenou věču.

Když jsem s dost našťvaným výrazem dožvýkal poslední sousto, otevřelo se okýnko znovu a tác se špinavým nádobím mi vyměnili za hnusnou, sepranou deku. Oblečenej jsem se do ní zamotal a pokoušel se co nejrychlejc usnout. Nešlo to. Vedle čočky kamery neustále svítila červená dioda a dodávala místnosti hororovou atmosféru. Převaloval jsem se z boku na bok a najednou si všimnul, že v mdlým světle diody uprostřed podlahy vystupuje obrovskej pentagram. Jako by ho někdo namaloval krví. Udělalo se mi šoufl, ale když jsem po jedny z čar přešel prstem, nic na něm nebylo. Buď to byla optická iluze, nebo jsem blouznil.

Každopádně ráno na podlaze nic nebylo. Policajti si mě důkladně prohlídli skrz kameru, a když usoudili, že už se mnou problémy nebudou, jeden mě přišel vysvobodit. Jejich vedoucí mi nad kafem oznámil, že když podepišu protokol o tom, že mě načapali, jak řídím pod vlivem, tak můžu jít. Co mi zbejvalo. Další noc pod zámekem už jsem trávit nechtěl. Podepsal jsem a vypadnul.

Najednou mi zavolal Petr, že pro mě má možná práci. Jeho známej pan Helc prej najímá zkrachovalý případy, jako jsem já, a pomáhá jim postavit se na nohy. Když jsem se zeptal, jestli v tom není nějaká levárna, tak mě Petr ujistil, že můžu bejt v klidu, že ten chlap je možná pošuk, ale žádněj podrazák. Poslal mi esemeskou jeho číslo. Já mu hned brknul a domluvili jsme si schůzku.

Ve smluvenej čas přijel otřískanej stříbrnej volkswagen a z něj se vykukil šedovlasej chlapík kolem padesátky a napřahoval ke mně svoji mozolnatou tlapu. Popojeli jsme k benzince a dali kafe. Pan Helc na mě vybalil, že před pár lety měl infarkt, a kdyby ho doktoři nezachránili, tak už není mezi živějma. Slíbil si, že jestli se z toho vyhrabe, bude pomáhat lidem, který se ocitnou ve složitý životní situaci.

Já mu na oplátku prozradil, že jsem zadlužený až po uši, nemám kam jít a rodina mě odepsala. O drogách jsem se nezmínil, protože ty jsem jednak považoval za vyřešený, jednak jsem se bál, že by to už bylo moc i na tohodle spasitele padlejších duší. Domluvili jsme se, že od pondělka nastoupím k panu Heclovi do firmy, která vyráběla a instalovala vodovodní potrubí. To, že s oborem nemám žádný zkušenosti, nevadilo, pokud se prej spokojím s prací za minimální mzdu. Měl jsem na výběr? Neměl.

SYN (únor 2018)

Po měsíci ve firmě pana Hecla jsem si nemoh' na nic stěžovat. Sice jsem padal na hubu únavou, ale vlastně mi to vyhovovalo. Když makáte dvanáct, nebo dokonce šestnáct hodin denně, tak prostě nemáte čas myslet na blbosti. Po práci jsem byl akorát tak zralej sebou fláknout do postele a spát, dokud mě někdo zase nevykope, abych šel makat.

Pan Hecl mi poskytnul střechu nad hlavou v ubytovně pro svoje dělníky. Většina z nich byli Ukrajinci. Jsou to dobrý kluci. Večer stáhnou flašku vodky a ráno bez jedinýho slůvka stěžování nastoupí na šichtu

a dřou celý den jako stroje. Klidně sedm dní v týdnu. Jim je to jedno. Chtěj' si vydělat, tak makaj'. A já s nima musel udržet tempo.

Jelikož jsem panu Heclovi vykecal, že jsem dřív dělal programátora, přines' mi jednou odpoledne notebook a chtěl, abych pro něj zpracovával elektronickou stránku nápadů, kterejma chtěl rozšířit svůj sortiment. Byly to většinou prkotiny a zaměstnavatel neměl o programování sebemenší páru, takže mi zůstal čas na soukromý aktivity.

Přes online seznamku jsem si tak brzo nabrnknul novou známost, jenže to nevydrželo dlouho. Holka byla fajn, ale moje rozevlátá mysl ještě na vztah nebyla připravená. Vůbec se slečně nedivím, že mi po pár schůzkách dala kvůli nepřetržitým konspiračním teoriím kopačky. Kdo by chtěl poslouchat moje úvahy o smyslu života, posmrtným životě, mimozemšťanech a podobně.

MATKA (duben 2018)

Honza na čtyři měsíce úplně zmizel. Nevěděli jsme, jestli je živý nebo mrtvý. Stokrát jsem mu chtě-la zavolat nebo poslat zprávu, ale pak jsem se zarazila. Pokud se máme ještě někdy vidět, musí iniciativa přijít z jeho strany. Nevím, co bych si počala, nemít Nelu, která pro nás chtěla být tím bezproblémovým dítětem. Chuděra na sobě nesla břemeno odpovědnosti. Pilně studovala, nebyly s ní žádné potíže a my jsme jí za to byli vděční.

Ve chvíli, kdy jsem se cítila nejhůř, jsem sepnula ruce a prosila o pomoc. Ne Boha, ale mého otce, který umřel, když mi bylo patnáct let a Honzu nikdy neměl šanci poznat. Přesto jsem měla pocit, že nad námi tam odněkud se shora drží ochranou ruku. Nikdy jsem toho nechtěla zneužívat, ale teď jsem nahlas pronesla: „Tati, tys mého syna nikdy neviděl, ale moc tě prosím, jestli máš tu moc, pošli mu do cesty někoho, kdo ho odvede od fetu.“

A pak mi jednou ráno od Honzy přišla textovka. Psal srozumitelně, žádné bláboly, tak jsem odpověděla. Po pár minutách jsem už věděla, že

je v pořádku, bydlí nedaleko nás a pracuje u nějakého pana Hecla. Ty tři souhlásky v mužově jméně se přesně shodovaly s příjmením mého táty, a dokonce odpovídalo i jejich pořadí. Tohle přece nemohla být náhoda!

Nakonec jsem to nevydržela a synovi zavolala. Mluvil normálně, střízlivě. Po pár takových telefonátech jsem ho pozvala na oběd. Nejdřív na neutrální půdu do restaurace, a pak domů. Manželovi se to moc nezamlouvalo, ale nerozmlouval mi to. Při osobním setkání na mě Honza působil plaše a nedůvěřivě. Jako by dostal pořádně za uši a teď jen vyčkával, odkud přiletí další rána. Občas jsem ho přistihla, jak zamyšleně kouká do stropu. Seděl strnule bez hnutí třeba i několik desítek minut.

Veškerý svůj „majetek“ tahal neustále s sebou v asi třicetikilové cestovní tašce. Báł se ji nechat na ubytovně bez dozoru. Jednou jsem do ní nenápadně nakoukla. Bylo v ní jen oblečení, nabíječka, zápisník a spousta knih. Většina o hledání víry a o motivaci. Opatrně jsem se zeptala, kde k nim přišel, a on mi řekl, že mu je věnoval jeho zaměstnavatel pan Hecl. Ten chlap měl na něho opravdu prazvláštní vliv. Po nějaké době jsem si uvědomila, že se zřejmě naplňuje proroctví Kubánce Ramiréze. Řekl mi tenkrát: „Váš syn buď umře, nebo se dá na víru.“

Několik týdnů syna trápily noční můry. Skoro každou noc se mu prý zdálo, že je někdo z jeho blízkých v nebezpečí, má nehodu nebo dokonce drasticky umírá, a on s tím nedokáže nic udělat. Budí se pak skrz na skrz propoceny a ten nepříjemný pocit bezmoci mu zůstává, dokud nezačne něco dělat. Proto mu tak moc vyhovuje, že se ve firmě pana Hecla pracuje od rána do večera. Aspoň tak nemá čas myslet na „blbosti“.

SYN (září 2018)

Ve firmě pana Hecla jsem vydržel sedm měsíců. Moh' jsem tam bejt mnohem dýl, ale zased' si na mě jeho společník. Nebo ne zased', to bych zase přeháněl. Prostě jsem mu nepadnul do oka. Kdykoliv na mě narazil, měl blbý kecy a furt mi dával najevo, že jsem „protekční parchant“ a že ne-

bejt pana Hecla, tak by mě za žádnou cenu nezaměstnal. Pak jsem jednou zaspal a tenhle namachrovanej kokot mi se škodolibým úsměvem přišel oznámit, že mám okamžitou výpověď pro porušení pracovní kázně. Asi jsem to moh' hrotit a s pomocí pana Hecla ve firmě ještě nějakou dobu zůstat, ale k čemu by to bylo, když mě ten druhej chtěl vyštípat. Sebral jsem svůj bágl a vylad'.

Zamířil jsem zpátky do klášterní ubytovny. Bud' na můj malej vtípek s krucifixama zapomněli, nebo mi to vodpustili, každopádně když jsem vytáhnul hotovost a zaplatil nájem dopředu, jednu cimru mi zase pronajali. Při práci za minimální mzdu, ze který stejně ještě část sežere exekutor, jsem moc velký úspory neměl, takže úkolem číslo dva bylo sehnat co nejrychlejc novej džob. Napadlo mě, že nejsnazší by to mohlo bejt v hospodě. Když se lidi napijou, nějakej řemeslník by mě moh' ze soucitu nebo kvůli sympatiím zaměstnat.

Zadařilo se. Ujmul se mě jeden zedník, kterej bral krátkodobý fušky a sháněl k sobě pomocníka. Papírování neřešil. Za každej vodpracovanej den mi vrazil tisícovku a byli jsme spokojený oba. Jenže chlapík taky chlatal první ligu a po každý šichtě mě tahal do hospody, kde většinou začal bejt dost protivnej nebo se mi snažil kecat do života. Nejen že jsem tak většinu vydělanejch peněz prochlatal, ještě jsem byl permanentně narsanej. Po necelým měsíci jsem ho poslal do háje.

Nakonec mě ze srabu stejně vyhrabali rodiče. Máma nejdřív přišla s nabídkou, že mi budou platit garsonku ve městě, abych nemusel furt bydlet v tom klášteře. Když jsem řek', že zadarmo to od nich vzít nemůžu, táta navrhnul, že když dotáhnu všechny projekty, který jsem před lety ve firmě rozrejpjal, ale nedodělal, budou mě platit jako externího dodavatele na volný noze. Nakonec jsme se teda dohodli.

SYN (listopad 2018)

Stejskalo se mi po dceři. Když nebylo možný se domluvit jako lidi, hledal jsem pomoc u OSPODu. Jenže když jsem začal mít pocit, že by všechno mohlo být na dobrý cestě, přišla poštou z ničeho nic obálka s červeným pruhem. Moje bejvalka mě dala k soudu za „nebezpečný pronásledování“.

Je pravda, že jsem jí celkem vytrvale posílal minimálně tři textovky denně. Chtěl jsem vidět svoji Gitu, Sandře vyčet' pár věcí z minulosti a sem tam jsem si taky rejpnul do jejího novýho borce. Čím víc mě ignorovala, tím jsem byl urputnější.

První stání u soudu byl docela mazec. Dost jsem Sandru podcenil. Myslel jsem, že to bude jen takový divadýlko, ale ona se vyfasila s lékařskejma zprávama, esemeskama, vzkazama, a dokonce i fotkama, kterejma se soudkyni snažila přesvědčit, že jsem nebezpečnej magor. Přišlo mi to totálně postavený na palici. Když jsme ještě byli spolu, tak mi nechávala malou, i když jí muselo bejt jasný, že jsem byl sjetej, a klidně si odjela s kamarádkama na kafička. Teď, když jsem byl čistej, tak ze mě najednou chtěla udělat nesvéprávný monstrum.

Každopádně jsem z toho byl fakt dost rozsekanej. Jestli jsem byl někdy fakt v pokušení si znovu sehnat fet a nasát ho do rypáku, tak to bylo den po soudu. Jak mě může ženská, která se mnou strávila skoro patnáct let a máme spolu dítě, takhle nenávidět a chtít zničit?!

Než přišlo datum stání u odvolacího soudu, došlo mi, že co se týče Gity, tak jsem prohrál. Z vyprávění mámy a babičky bylo jasný, že Sandra už stihla Gitunce totálně vymejt mozek. Když si jí občas vzaly na hlídání, nevěřily vlastním uším. Pětiletá (pra)vnučka jim horlivě vyprávěla, jak se těší, až Honzajs pude do basy a maminka s tátou Kájou od něj konečně budou mít klid. Proti tomuhle se nedalo bojovat.

K následujícímu soudnímu přelíčení jsem dorazil s právníkem. Platili ho naši, já bych na to neměl. Senát tvořený ze tří soudců mě zprostil viny. Případ vyhodnotili tak, že moje jednání bylo obtěžující, ale ne trestný. Trestní oznámení totiž bylo podaný až v době, kdy už jsem bejvalku skoro nekontaktoval. I jim bylo jasný, že jde o účelový jednání s cílem mě defi-

nitivně odstříhnout od Gity. Nakonec jsem byl „odsouzený“ k zaplacení pokuty 2 500 Kč za obtěžování textovějma zprávama.

Bejvalka musela být pekelně naštvaná. Mě štválo jen to, že jsem asi definitivně „přišel“ o dceru. Žádost o pravidelný kontakt s dcerou jsem stáhnul. Nebyla sebemenší šance na úspěch. Gita už proti mně byla tak navočkovaná, že bych jí jen zbytečně mátl hlavu.

MATKA (prosinec 2018)

V posledních měsících jsem se bála, že Honza neodolá a zase sáhne po drogách. Viděla jsem na něm, jak moc ho semlelo, když přišel o práci u pana Hecla. Nešlo ani tak o práci samotnou, ale spíš o osobnost zaměstnavatele, protože pan Hecl byl očividně synův vzor nebo aspoň spřízněná duše. Když pak Sandra začala dělat problémy s návštěvami Gitunky, byla to pro Honzu pořádná podpásovka.

Bylo jasné, že pokud syn nebude mít zaměstnání, povinnosti, a ještě se bude užírat kvůli tahanici o Gitu, hrozí, že o něj zase přijdeme. Manžel dal proto Honzovi zase nějakou práci. Kluk se mu chtěl zavděčit, a tak makal jako šroub, aby si napravil reputaci. Jenže pak přišla soudní obsílka.

Když mi Honza přiznal, že denně posílal Sandře hromady esemesek, myslela jsem, že mě raní mrtvice. Zasloužil by si pořádných pár facek, ale při pohledu na to, jak ho předvolání k soudu sebralo, mě vztek rychle přešel. On měl přijít o dceru, já jsem mohla přijít o syna. Byli jsme na tom vlastně podobně. Rozdíl byl jen v tom, že jeho o Gitu chtěla připravit bývalá manželka, já jsem Honzu mohla ztratit kvůli drogám.

Okamžitě jsme mu obstarali právníka, ale ten náš hrdina řekl, že žádného nepotřebuje, že se bude obhajovat sám. Hned po prvním „výprasku“ u soudu ale našťěstí dostal rozum. S pomocí advokáta soud skončil jakousi remízou. Díky iniciativě Sandry mohl syn teoreticky skončit na několik let ve vězení.

Každopádně soudce našťestí došel k názoru, že obžalovaný neudělal své bývalé ženě nic tak hrozného, aby za to musel jít sedět. Kdyby se do vězení chodilo za nevyžádané esemesky, asi by věznice praskaly ve švech. Honza vyvázl pouze se symbolickým peněžitým trestem.

Prosinec se i tak nesl ve smutném duchu. Synovi došlo, že pro Gitu v podstatě přestal být otcem. Malá o něm nemluvila hezky a asi se ho i trochu bála. Začal tedy smutek zapíjet alkoholem a skoro vůbec nejedl. Nic ho nezajímalo. Dodělal projekty pro manžellovu firmu a další práci nehledal. Byl bez nálady, stále popíjel a ztrácel se mi před očima. Hodně jsem se bála, že znovu sklouzne ke drogám.

SYN (únor 2019)

Nastěhoval jsem se do bytu po babičce, která umřela začátkem minulého roku. Máma s tetou se ho rok snažily prodat, ale žádný kupec se nenašel, i když několikrát snížily cenu. Máma se pak s tetou dohodla, že ji vyplatí, a mně nabídla, abych se do bytu nastěhoval. Nejdřív se mi tam vůbec nechtělo, protože jsem od našich nechtěl přijímat další milodary, ale pak jsem si vzpomněl, že babička se ještě za života několikrát zmínila, že by si moc přála, aby byt po její smrti zůstal v rodině. Nakonec jsem na to teda kejvnul a přestěhoval se do města, kde jsem neznal nikoho kromě tety a strejdy.

Člověk by nečekal, že ho bude špatná pověst provázet i šedesát kiláků od domova. Hned po přestěhování jsem se přihlásil do místní fabriky na inzerát na pozici skladníka. Pohovor probíhal úplně v pohodě a personalistka mi rovnou řekla, že mě určitě vemou. Když mě pak poslali k doktorovi na vstupní prohlídku, musel jsem dovalit výpis ze zdravotní dokumentace, a když si to ten jejich závodní MUDr. přečetl, tak ještě pěkně za tepla brknul na personální oddělení, že takhle teda ne, že moje zaměstnání teda rozhodně nedoporučuje. A bylo vymalováno.

V další velký místní firmě to vypadalo podobně, akorát se teda vymluvili na to, že nemám řidičák. K čemu sakra skladník, kterej celý den nevytáhne paty z továrny, potřebuje řidičák?!

Jediný místo, který se mi nakonec podařilo sehnat, byla práce dělnase u pásu. Celou směnu jsme stáli v hnusným, prašným prostředí a brousili kovový odlitky, kterejch stroj chrtil neskutečný množství a nedalo se to stíhat, i kdybysme se postavili na hlavu. Čtyři hodiny v kuse jsme museli stát a brousit a nemohli jsme si odskočit ani na hajzlík, natož třeba na cigáro. Pak přišla půlhodinová pauza na jídlo a další čtyři hodiny broušení. To všechno na směny v nepřetržitým provozu. Vyloženě vysněnej džob.

SYN (duben 2019)

Tátovi našli nádor. Odhalili ho prej včas, a když okamžitě začnou s léčbou, mělo by to bejt v pohodě. Každopádně mi hnedka naskočilo, že je to určitě moje vina. Když prej se v těle dlouhodobě hromadí stres, musí se to zákonitě nějak projevit. Přes to všechno si mě táta zavolal den před tím, než měl nastoupit na léčbu, a řek' mi, ať mu sepíšu všechny instituce, kterejm dlužím, včetně dlužný částky. Pak mi oznámil, že za mě všechno zaplatí, protože chce, abych moh' víst slušnej život. Když jsem na něj zůstal koukat jak špatně vyřezanej svatej, dodal, že to je jen půjčka a že mu to samozřejmě vrátím, až se znovu postavím na nohy.

SYN (červen 2019)

S prací u pásu jsem seknul cca po měsíci. Podařilo se mi najít jinou, ve fabrice, kde jsme celý den dohromady montovali kusy nábytku. Tam jsem

vydržel něco přes tejdén. O přestávkách mezi prací po mně chtěli uklízet šatny a zametat ovčí hovna na pozemku za budovou. Děkuju velmi pěkně.

Pak jsem myslel, že se na mě konečně usmálo štěstí, když mi nabídli práci v jednom truhlářství. Práce se dřevem mě vždycky lákala a nebylo to tak monotónní. Jenže majitel měl kamarády všude a jeden jeho kamarádek policajt nechal moje jméno projet policejní databází a už jsem se vezl. Hned po mně chtěl čerstvou lékařskou zprávu, ideálně z psychiatrie. To mi přišlo nedůstojný, tak jsem odešel.

SYN (srpen 2019)

Konečně uplynula doba, po který jsem si moh' znovu požádat o řidičák. Musel jsem projít psychotestama a znovu složit zkoušku, ale v mém případě to byla v podstatě jen formalita. Díky řidičáku a ojetému autáku, který mně přenechala Nela, jsem se pak moh' přestat omezovat dojezdovou vzdáleností do zaměstnání. Okamžitě jsem si našel novou práci v jiným truhlářství, kousek dál od bydliště. Byl tam úplně pohodovej šéf, se kterým jsme si už po pár dnech potykali. Jenže jsem si první výplatnici nechal v šatní skřínce a nějaká dobrá duše neměla nic lepšího na práci, než se mi hrabat ve věcech a rozhlásit po celý firmě, že jsem nastoupil za lepší hodinovou mzdu než chlapi, co tam makali patnáct, dvacet let. Takže přišlo okamžitý zrušení pracovního poměru ve zkušební lhůtě.

SYN (říjen 2020)

Myslel jsem si, že jsem konečně narazil na ideální práci pro mě. Montáže zabezpečovacích zařízení představovaly kombinaci fyzický a duševní prá-

ce, která mi přesně vyhovovala. Byl jsem fakt nadšeněj. Bohužel jsem ne-
tušil, že vlastníci jsou dva rozhádaný frajeři, který se neshodnou absolutně
na ničem. Podle toho vypadala i firma. Když jsem si s jedním z majitelů do-
mluvil schůzku a snažil se mu vysvětlit, jaký změny by chodu společnosti
prospěly, dostal jsem „za odměnu“ okamžitýho padáka.

I když jsem se tomu několik let úspěšně bránil, svět IT si mě přeci jen
znovu našel. Oslovila mě jedna programátorská firma a absolutně je ne-
zajímala moje minulost, vzdělání nebo životopis. Potřebovali nový lidi do
týmu a jediný kritérium bylo, aby člověk uměl aspoň trochu programovat.
Měli v úmyslu mě platit za odvedenou práci, takže je v podstatě zajímalo
jen to, jestli mám živnosták a kdy můžu začít.

Po pár letech mimo obor jsem byl docela vykulenej z toho, jak jsou
mladší kluci napřed. Budu se muset pořádně votáčet, abych je dohnal. Na-
štěstí se v týhle firmě nikdo po nikom nevozil a lidi navzájem spolupra-
covali. A i když to byl často záprah, připadal jsem si konečně svobodnej.
Pracovní doba dle vlastního uvážení. Moh' jsem svou snahou a výsledka-
ma přímo ovlivňovat svůj výdělek a nikdo mi nestál za prdelí. Ideální kom-
binace. Nechápu, že mě to nenapadlo dřív.

SYN (prosinec 2021)

Ta nová generace programátorů na mě má překvapivě pozitivní vliv. Žijou
mega zdravě, tak jsem se i já rozhod' přestat kouřit. Bylo to mnohem snaz-
ší, než jsem čekal. Prostě jsem jednoho dne típnul poslední cigáro a další
už si nezapálil. Taky jsem začal znovu cvičit. Ve sklepě paneláku jsem si
vybudoval malou posilovnu a fyzička začala jít pomalu nahoru.

Konečně jsem dostal chuť dát znovu šanci ženskéjm. Měl jsem sice
pár náhodnejch známostí přes online aplikace, ale vždycky to skončilo
po pár schůzkách. Nebyl jsem připraveněj. Ted' mám konečně pocit, že
bych moh' bejt dobrej partner. Vídám se s hodnou, veselou Karolínou,
mámou malýho klučiny. Dost dlouho si myslela, že jsem úplně švorc,

a vůbec jí to nevadilo. Je mi fakt sympatická a mám pocit, že by nám to mohlo klapat.

MATKA

Je Štědrý den. Sedíme kolem jídelního stolu. Pavel nalévá víno, Nela se spokojeně culí a Honza si přidává druhou porci jídla. A já? Já jsem šťastná, že je tu mám všechny takhle pěkně pohromadě. Vánoční atmosféru si vychutnávám víc než kterékoliv roky předtím. Nemusím šilet strachy z toho, co kde Honza provádí.

Zesmutněla jsem jen ve chvíli, kdy můj zrak padl na hromadu dárků pod stromečkem. Ty největší vždycky patří vnučce. Chybí tu dětská radost z hraček i její smích, který jsme mnoho měsíců neslyšeli. Stále mi v hlavě zní její žalostně vyřčená věta do telefonu: „Já už k vám chodit nechci.“

Tak maličká a tak opatrná. Rychle pochopila, že je pro ni lepší nepřiznat chuť se s námi vídat než cítit zlost z matky, která si její setkávání s námi nepřaje. Sandra se nejspíš dosud nevyrovnala s tím, že se Honza dokázal vzdát drog právě v době, kdy už nebyli spolu.

Nechci se tím trápit. Trápení bylo dost. Důležité je, že má Honza nás a my zpátky jeho. Už nezírá tiše do prázdna. Zase tu pošťuchuje Nelu jako před lety a já se téhle scénky nemůžu nabažit. Sice se občas přistihnu, jak si Honzu pokradmu prohlížím a sama sebe se ptám, jak snadné by pro něho bylo zase do toho spadnout, ale pak tyhle pesimistické úvahy zaženu. Mysleli jsme si, že jeho příběh nemůže mít dobrý konec, a teď se tu přecpává bramborovým salátem a vypadá spokojeně. Bude to dobré. Musí.

DOSLOV

Syn vydržel už čtyři a půl roku bez drog a nic nenasvědčuje tomu, že by se k nim chtěl vracet. Zaručený recept na to, jak přestat s užíváním návykových látek, nezná. Prý si k tomu člověk musí dojít sám. Honza si v pravou chvíli uvědomil, že mu drogy víc berou, než dávají. Začal mít pocit, že se jeho fetování v budoucnu zaručeně promítne do zdravotního stavu lidí v jeho okolí. Když jednoho z blízkých opravdu postihla vážná nemoc, byl to pro něj důkaz a nic dalšího už nechtěl mít na svědomí. Naštěstí došlo k vyléčení, což Honzovo rozhodnutí drog se už nedotknout podpořilo. Honza dodává, že velkou motivací je pro něj štěstí rodiny a rodinné zázemí.

Matka také došla k závěru, že jednoznačný návod, jak dostat dítě ze závislosti, neexistuje. Zkoušeli to po dobrém, zkoušeli to po zlém, ale nakonec syna nechali jít jeho vlastní cestou. Zásadní bylo uvědomění, že rodiče nemohou řídit život svých dospělých dětí, a hlavně se neobviňovat, pokud by se něco nepovedlo.

Příběh feťáka, přejmenovaného v naší knize na Honzu, má (alespoň prozatím) dobrý konec. Důvěra rodiny k synovi se obnovila, a proto se rodiče rozhodli pomoci mu se splacením jeho dluhů. Nicméně oficiální vyloučení z dědických práv, ke kterému přistoupili v době synovy závislosti, stále platí. Honza má v současnosti stabilní zaměstnání, bydlí ve vlastním bytě a rodinu pravidelně navštěvuje.

Můj syn feťák

Eva, Petr a Luboš Hacialovi

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2021
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem
5. května 22, Praha 4. Číslo publikace 38 449.

Obálka a grafická úprava: Veronika Kopečková

Sazbu zhotovil: Lukáš Jedounek

Jazyková korektura: Marie Schreinerová

Odpovědná redaktorka: Eva Mrázková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Tisk: Tiskárna Resl, s. r. o.

Dotisk I. vydání, 2022

www.cpress.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

 C P R E S S